

Vedoucí kabinetu a pedagožka moderování Michaela Jadrná není jediná, kdo si na VOŠH vyzkoušel obě strany jedné mince. Studovala ve skupině Hany Seidlové a Karla Vlčka a již v té době se intenzivně věnovala tanci a moderování. Vzdělání si ještě doplnila o pedagogiku a psychologii a její doménou je mediální koučink.

Jste absolventkou herectví. Při vstupu na školu jste už ale měla za sebou dobře rozjetou kariéru moderátorky. V čem vám studium pomohlo?

Studium na VOŠH mi dalo hodně. Moje generace moderátorů patří mezi samouky, na všechno jsme si museli přijít sami, náš obor nebyl nikde vyučován. Teprve studium na VOŠH a především hodiny hlasové výchovy mi otevřely oči. Zjistila jsem, co je dechová opora, intonace. Stejně tak nedám dopustit na hodiny ortoepie, uměleckého přednesu i samotného moderování.

Jak se z bývalé studentky stala pedagožka?

Hned po absolutoriu mě oslovila tehdejší paní ředitelka, zda by za mnou studenti nemohli docházet do rádia na praxi. Začala jsem tedy s jednou skupinkou, další rok už byly dvě, pak tři... Postupem let se přidružily další související předměty.

Změnily se od dob vašeho studia podmínky pro nově příchozí?

Naše škola se pořád vyvíjí a snaží se jít s dobou, máme přesný vzdělávací plán. Proměnila se nabídka předmětů, studenti mají ve škole lepší zázemí, skříňky, kuchyňské kouty, samozřejmě modernější učebny, vybavení a nové krásné divadlo i vlastní rozhlasové studio.

Které předměty patří do vašeho kabinetu a co považujete za důležité při jeho vedení?

Jsou to autorský seminář, rétorika, moderování a moderátorská praxe. Sestavila jsem si tým pedagogů, které dobře znám, na něž se mohu spolehnout a o kterých vím, že studentům mají co předat. Nejdůležitější je tedy vzájemné propojení předmětů, naše spolupráce a komunikace.

Stává se, že přicházejí studenti, kteří nemají zájem o herectví, ale výhradně o moderování?

Ano, vždy se jich v ročníku několik najde. Mnohdy se domluví se svými hereckými pedagogy, aby jim nedávali větší role nebo aby na ně na hodinách herectví nebyli tolik přísní. Naopak se jim více věnují pedagogové předmětu moderování. Také se stává, že přijdou zájemci o moderování a během studia se najdou v herectví a samozřejmě také obráceně. Znáám mnoho studentů, kteří v prvním ročníku tvrdili, že nikdy moderovat nebudou, a dnes vysílají v rádiu a živí se moderováním akcí.

Jaké předpoklady by měl mít člověk, který se chce věnovat oboru moderování?

Základem je výborná slovní zásoba, smysl pro improvizaci, zvládnutí trémy, ukázněná neverbální komunikace, znalost cílové skupiny a všeobecný přehled. Během studia se studenti seznámí s technikami improvizace, cvičí se pasivní slovní zásoba, pracuje se s tělem, gesty, očním kontaktem. Také studenty vystavujeme simulovaným situacím, které by se při moderování akcí reálně mohly stát. Zároveň zkusíme totéž sdělení předat rozdílným skupinám diváků – dětem, teenagerům, rodičům, seniorům – a tím se seznamujeme s cílovou skupinou a jejími principy.

Herectví a moderování vyžadují dosti rozdílné schopnosti. Daří se je studentům skloubit?

Pro někoho je to snadné, jiný cestu hledá dlouho. Herectví a moderování se liší převážně tím, že herec vystupuje za nějakou postavu a vede ho režisér, ale moderátor je většinou sám za sebe, veškerý text si musí vymyslet sám a ještě být přirozený. Obě profese ale mají také něco společného – práci s hlasem, improvizaci nebo případnou stylizaci. Když se někomu nedaří najít v sobě seriózního moderátora, může se vydat cestou stylizace. Je to zkrátka o hledání a poznávání svých dispozic a možností.